

János a feléje nyújtott kezét nézte. Fájt neki, hogy a körmök pirosra voltak festve. Halkan elköszönt.

— Isten veled Masa!

A korahajnal piszkos szürkeségében az utca unalmasan sívár volt és vígasztalan, mint az élet. János megindult rajta.

~~~~~
KOLOZSY TIBOR;

SERDÜLŐ BUZAFÖLDEK ÜZENETE

Ember,
ki a kéjthajhászó várásokat megúntad,
nézd, miként borzolja
engedelmes lány hajszálaimat
a lenge tavaszi szél.
Nézd, mert lenge himbálódzásom
új életet jelent.
Ember,
kinek hazugságba botlott egyéniségéből
vidáman csirázik
a mindenség mágneses csodálkozása,
záportól részeg testemet
most hintsd be csodaváró tekintetteddel.
mert belőlem kacskaringózik elő
a jövő évszázadokon uralkodó élet.
Belőlem tör elő minden jólét
és békésen lustálkodó rögeim közül
a jókedv trillázik elő.
Mert az én ajándékomat,
a yilágsóvárgást betöltő
csöppnyi búzaszemeket
felkínálkozó ragaszkodással kísérem
diadalig,
mikor majd izzadó parasztok
büszke kaszája alatt dőlnek a sírba
éhező embermilliók feltámadásáért.